De Heere Jezus verlost gebondenen

Schriftlezing: Lukas 13:1-17

Tekst: Lukas 13:11-13

Zingen:
Ps. 26:8
Ps. 119:3
Ps. 146:2,6
Ps. 103:2
Ps. 116:7

Het Woord van de Heere dat u vanmorgen bediend wordt, kunt u vinden in het gedeelte dat is voorgelezen: Lukas 13, de verzen 11 tot 13. De verzen 11, 12 en 13 staan vanmorgen centraal en we lezen die nogmaals samen.

En zie, er was een vrouw, die een geest der krankheid achttien jaren lang gehad had, en zij was samengebogen, en kon zich ganselijk niet oprichten. En Jezus, haar ziende, riep haar tot Zich, en zeide tot haar: Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid. En Hij legde de handen op haar; en zij werd terstond weder recht, en verheerlijkte God.

Geliefde gemeente, hoe zijn we vanmorgen naar Gods huis gekomen? Ik haalde Psalm 84 aan. Het werd voor de dienst gespeeld door de organist. We hebben het eerste versje gezongen:

Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel,
In 't huis, dat Gij U hebt gesticht!

Hoe zijn we opgekomen naar Gods huis? Hoe hebben we deze dag aangevangen? En hoe gaan we deze dag beleven, als we een en andermaal uitgenodigd worden om in Gods huis te zijn? Niet waar per se een mens is, maar waar het Woord van God tot ons komt, waar een knecht gebruikt wordt om dat Woord aan ons hart te leggen.

Hoe kwamen wij naar Gods huis vanmorgen? Is er verwachting in uw hart? Een brandend hart, een verlangend hart? Zou het vindenstijd worden? Zou het het uur van het welbehagen zijn? Was dat het verlangen? Was dat het gebed? Of zoals het in de consistorie werd gebeden: dat na een lange tijd mogelijk weer eens het gezicht opgeheven zou mogen worden om te zien op het heil des Heeren.

Nu zegt iemand vanmorgen: *Dat kwam niet bij mij op.* Ik denk aan een moeder die misschien niet eens met het gebed deze dag kon beginnen, omdat daar een klein kind aan het bed kwam met een probleem en de moeder er direct uit moest. En die nu zo in de kerk zit en zich misschien wel schuldig voelt. Dat bedoel ik niet. Of we nu met een verlangen zijn gekomen of dat we hier in Gods huis zijn vanmorgen, het gaat er niet om hoe wij komen. Het wonder is dat de Heere naar ons toe komt.

Het trof me toen ik de prediking voorbereidde, die woorden, en we staan erbij stil vanmorgen: *En Jezus, haar ziende.* Weet u, dat kun je niet begrijpen: dat God oog heeft voor zulke mensen als ik en u. En ik hoop dat we zo vanmorgen onder het Woord mogen zitten, dat we het mogen ervaren dat God naar ons omziet.

We zetten als thema boven de preek vanmorgen: De Heere Jezus verlost gebondenen. Twee gedachten:

1. Een door ellende gebogen en gebonden vrouw.
2. Een door barmhartigheid bewogen Verlosser.

1. Een door ellende gebogen en gebonden vrouw

De Heere Jezus is op aarde gekomen en Hij heeft gepredikt. Hij heeft wonderen gedaan, goeddoende aan alle mensen. De zieken die tot Hem kwamen, werden allen genezen. En ook op de sabbat, ook, zo zouden wij zeggen, op de zondag, op de dag des Heeren, op de dag van rust, doet de Heere dat. Hij verlost hier in onze tekst een vrouw die gebogen is.

Misschien hebben we onze Bijbels wel opengeslagen voor ons. De Heilige Geest wil ons vanmorgen uit onze aardse sleur uittrekken op deze dag des Heeren, als onze aandacht allereerst wordt bepaald bij vers 11: *En zie.* Kijk! Jongens en meisjes, de Heilige Geest steekt als het ware de vinger omhoog: kom nu eens, kijk nu eens. En waar moet je dan naar kijken in onze tekst?

Er was een vrouw, die een geest der krankheid achttien jaren lang gehad had, en zij was samengebogen, en kon zich ganselijk niet oprichten. En zie! Ja, daar hoef je nu helemaal geen moeite voor te doen. Dat is zo opvallend. In gedachten zien we haar voor ons. Het is een vrouw die helemaal voorovergebogen is. Ze is ongelukkig. Haar lichaam is zo geworden dat zij helemaal krom is.

Dat betekent dus dat je voortdurend naar beneden kijkt. En ze kan op geen enkele manier omhoogkijken. Moet je nagaan. Misschien hebben wij ook wel iets in ons leven waardoor je beperkt bent, of waardoor je anders begaafd bent. We noemen dat soms een handicap. Die mensen kunnen wel iets beter begrijpen wat deze vrouw meemaakt. Achttien jaren lang heeft deze vrouw deze aandoening. Achttien jaren lang deze zware kruisweg.

Hoe is dat gekomen? Is ze misschien zo ellendig geboren? Een kind kan toch met een handicap geboren worden? Nee, deze vrouw is niet met een handicap geboren. Ze heeft een geest der krankheid. Misschien hebt u wel een Bijbel met kanttekeningen voor u. Dan moet u maar eens kijken bij kanttekening nummer zeven. Dat betekent dat een boze geest haar ziek heeft gemaakt.

En waaraan moeten we dan denken? Wel, aan wat we ook in vers 16 hebben gelezen. Want als de Heere Jezus aangevallen wordt omdat Hij dat op de sabbat heeft gedaan, dan legt Hij het onder andere in vers 16 uit: *En deze*, dan heeft Hij het dus over die vrouw die Hij genezen heeft, *die een dochter Abrahams is, welke de satan, zie, nu achttien jaren gebonden had, moest die niet losgemaakt worden van dezen band, op den dag des sabbats?*

Deze vrouw is dus door de satan ziek gemaakt. Dat is wat. Je zou kunnen denken: is die vrouw misschien wel een bijzondere zondares? Misschien is die vrouw wel een heel aparte vrouw die heel zondig leeft, en heeft zij daarom deze gebondenheid van de satan gekregen. Ja, zo denken wij, hè? En dat is ook wel te begrijpen, omdat natuurlijk ziekte, moeite en zorgen er door de zonde zijn.

Kinderen, hoe komt dat? Was dat aanvankelijk zo? Nee hè, dat is in het paradijs zo gekomen, door de zonde. We kennen die uitdrukking toch ook wel: waren er geen zonden, dan waren er ook geen wonden. Dus door de zonden zijn er ook de wonden, door de zonden zijn er ook ziekten. Niet altijd direct omdat ik een bijzondere zonde heb verricht en daardoor ziekte heb gekregen, maar wel door de zonden in het algemeen.

Is het in dit geval van deze vrouw dan zo dat ze een bijzondere zonde heeft gedaan en daarom deze ziekte gekregen heeft? Dat God toegelaten heeft dat de satan dit in haar leven mocht doen? Ik denk van niet. We weten het niet met zekerheid. We lezen er in ieder geval niets van dat deze vrouw een grotere zondares was dan een ander.

We weten toch ook wel een andere geschiedenis in Gods Woord waarin we zien dat de Heere aan de satan ruimte geeft om Zijn kinderen te binden of iets aan te doen? Ik moest denken aan Job. U bent me misschien wel voor, hè? De Heere liet het toe dat Zijn kind en knecht Job door de satan in grote ellende en lijden gebracht werd.

Wel, gemeente, ik zou vanmorgen eigenlijk het tegendeel willen zeggen. Deze vrouw is niet iemand die een grotere zondares is dan een gemiddeld persoon, om het zo maar te zeggen. Het tegendeel is waar. Waarom? Omdat we deze vrouw tegenkomen in de synagoge, in Gods huis. En dat zelfs na achttien jaar een zware kruisweg te moeten ondergaan. We zien hier een door ellende gebonden vrouw.

Het is langzamerhand tijd om ook een lijn van toepassing te maken naar ons eigen leven, ook van vanmorgen. Want het is wel goed om een stukje geschiedenis uit Gods Woord weer helder voor de aandacht te hebben, maar het gaat natuurlijk om onze ziel en hoe wij tegenover de Heere staan. De allereerste les die we hieruit kunnen ophalen voor onszelf, is wat ik zojuist al aangestipt heb.

We zien hier een door ellende gebogen en pijnlijk gebonden vrouw, door de satan. En we zien dat dit haar niet weerhoudt, niet tegenhoudt. En mag ik het dan vertalen naar vandaag? Het houdt haar niet tegen om naar de kerk te gaan, om onder het Woord van God te komen. Moet je nagaan, gemeente, wat voor ongemakken deze vrouw heeft moeten doorstaan, welke schaamte ermee gepaard gaat. En het zal niet pijnloos geweest zijn.

Je zou jezelf moeten afvragen: is het wel verantwoord om die vrouw over straat te laten gaan, zo kromgebogen, om haar naar Gods huis te laten gaan? Het is trouwens genade, hè gemeente, mag u het ook zo ervaren, als er iets van een kruis- en drukweg in uw leven opgelegd wordt. Genade om dat te mogen dragen zonder te morren, zonder te murmureren, zonder te klagen.

Deze vrouw wil naar Gods huis gaan. En ze is er ook, ook na achttien jaar. O jawel, misschien heeft ze wel een speciale stoel van de koster gekregen, of een kussentje. We weten het niet. Maar ze wil met alle geweld in Gods huis zijn. Zullen we dat bedenken, ook als we een voorbeeld stellen voor het nageslacht? Dat we, als we een beetje pijn hebben in onze grote teen, niet thuisblijven.

Onze kinderen kijken naar ons. Wanneer wij enigszins gemakkelijk een keertje verstek laten gaan, gaan onze kinderen altijd een stapje verder. Zullen we er scherp op zijn? Maar niet vanuit de wet, maar vanuit de liefde. Toch? *Hoe branden mijn genegenheên*, om naar Gods huis te gaan. Ja, dat kromgebogen vrouwtje gaat ondanks haar pijn, ondanks haar schaamte, ondanks haar ellende naar Gods huis.

Bij de voorbereiding las ik bij Ryle het volgende: *Laten we niet vergeten dat onze gedachten over zondagen zekere toetsstenen zijn ten opzichte van de staat van onze zielen. De mens die geen vreugde vindt in het geven van één dag in de week aan God, is klaarblijkelijk ongeschikt voor de hemel.* Dat zegt Ryle. Zullen we de rustdag heiligen, gemeente? Zullen we de onderlinge bijeenkomsten niet nalaten te gebruiken? En zullen we met vreugde onder het Woord van God opgaan?

Maar we moeten natuurlijk ook geestelijke lijnen trekken. Dat zijn praktische lijnen, maar hier zijn ook geestelijke lijnen. Want we zien in deze geschiedenis niet alleen dat de Heere Jezus is gekomen om

allerlei ziekten uit het leven van mensen op aarde weg te nemen, om allerlei mensen te genezen van hun kwalen. O jawel, en wat is dat een groot wonder geweest. En wat kun je daarnaar uitzien, dat middelen gezegend worden om van je ziekte af te komen. Maar lang niet altijd is dat het geval.

We moeten hier benadrukken dat de Heere Jezus Christus, de Zoon van God, bij Zijn rondwandeling op aarde niet alleen is gekomen om de ziekten uit het leven weg te halen, maar dat Hij gekomen is om de oorzaak van de ziekte uit het leven weg te nemen, namelijk de zonde. Christus' genezing van dit lichamelijk kromgebogen vrouwtje is een beeld, een voorbeeld van de wijze waarop God nog steeds geestelijk dode, zieke mensen wil verlossen. We hebben Hem allemaal nodig, wil het wel zijn voor de eeuwigheid.

Hoe moeten we dat dan zien? Wel, zoals die vrouw, die kromgebogen vrouw, naar de aarde kijkt. Jongens en meisjes, als je kromgebogen bent, dan kijk je naar beneden. En wat zie je dan? Ja, dan zie je de grond. Dan zie je de aarde. En dat is natuurlijk, dat begrijpen jullie wel, een beeld van al het aardse, van alles wat voorbijgaat. Ook al die mooie dingen, het gaat allemaal voorbij.

En ik zeg dat ook tegen mezelf, hoor, want ik kijk ook vaak naar dingen op de aarde die heel mooi zijn. Een mooie auto en een mooie woning, die prachtige woningen hier langs de bossen. Prachtig. Dan denk je: je zou daar toch mogen wonen? Je kijkt ernaar en je denkt: joh, wat mooi. En zo zijn we allemaal van nature kromgebogen. We kijken naar beneden en we zijn alleen maar bezig met de dingen van beneden.

Van nature zijn we ik-gericht. Dan is het alleen maar om mezelf te doen. En dat zijn we niet door de ziekte, maar dat zijn we door de zonde. Gemeente, zolang we onbekeerd blijven, zijn we uitsluitend gericht op beneden. En de meesten van ons hebben dat niet eens in de gaten. Als we in onze natuurstaat leven, hebben we het niet in de gaten dat we gebonden zijn, dat we voorovergebogen zijn en alleen maar bezig zijn met de wereld.

O jawel, natuurlijk, en dan kan er ook wel een beetje godsdienst bij. En op zondag natuurlijk ook naar de kerk gaan, anders krijg je... Maar van nature onbekeerd: gericht naar beneden. En dan denken we min of meer dat we overgeleverd zijn aan het lot, aan de grillige omstandigheden van het leven. Daarom zoeken we maar een beetje naar plezier en we kijken uit naar de volgende vakantie, want dat is ons doel. Alleen maar op het vergankelijke gericht.

Hoevelen van de wereld, maar ook van ons, wandelen zo niet in een gebondenheid, in een gebogenheid? Ondanks krachtige roepstemmen, ondanks ernstige prediking, ondanks liefelijke nodigingen vanuit het Evangelie die tot ons komen. O, misschien heeft het wel iets in uw leven gedaan. Misschien ben je wel eens bij een ogenblik, bij een preek, opgeschrikt. Misschien bent u zo iemand die het gevoel heeft niet met de wereld mee te kunnen, maar zich ook niet kan rekenen bij de kerk. Ontdekt aan wie je bent. Misschien heb je wel ontdekt dat er smart is in je leven, maar geen waarachtige, geen echte verootmoediging. Geen verbroken hart, geen verslagen geest. En misschien is het wel uw, jouw geval vanmorgen dat je tot je wanhoop naar de kerk bent gegaan, omdat je op geen enkele manier jezelf kunt helpen, omdat je echt niet meer weet hoe het moet.

Misschien herken je je dan wel in deze vrouw. Niet dat je een kromme rug hebt, maar omdat je in je inwendige leven, je zielenleven, zo kromgebogen, zo ellendig, zo samengebogen, zo gebonden bent. Misschien is er wel een oudere die zegt: *Ja, en zoveel jaren al.* Door ellende gebonden. Maar ook Gods kinderen kunnen zich na ontvangen genade door allerlei omstandigheden weer gebonden ervaren.

Letterlijk, omdat er een bepaalde kruisweg in hun leven kwam, toegelaten werd. Een bepaalde ziekte, rouw, lijden. Of misschien ook wel die boezemzonde, die ik door genade onder de knie meende te

hebben en die toch nog weer uitgebroken is. Of de onkunde die overblijft in het leven als kind. Misschien ervaart u het vanmorgen wel: genade te kennen, dat kunt u niet ontkennen, maar gebonden te zijn.

Dan het gebed: och Heere, och, werd ik derwaarts weer geleid. Dan zou mijn mond U de eer geven. Maar ik kan mezelf niet op die plaats brengen. Dan ervaar je het in de banden van de dood te liggen: *Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen.* Dat is iemand die de Heere vreest, hoor. Dat is niet een onbekeerd mens. En dan vanmorgen te ervaren zo'n kromgebogen vrouw te zijn: ik kan mezelf niet oprichten. Een door ellende gebondene, hoe moet het dan verder?

Gemeente, wat is verlossing van boven nodig voor ons allemaal, als we nog onbekeerd zijn of als we door genade iets van genade hebben mogen kennen. Wat is het nodig, voor het eerst in ons leven of bij vernieuwing. Hoe doet de Heere dat dan? In welke weg ontvang ik verlossing uit de banden? Is dat jouw vraag vanmorgen, opnieuw? Luister: in de weg van het Woord van een door barmhartigheid bewogen Verlosser. Dat is onze tweede gedachte.

2. Een door barmhartigheid bewogen Verlosser

Wat kun je je toch ellendig voelen, gebonden voelen. En wat kan dat voor je ervaring ook al zo lang zijn. We moeten ook zeggen dat er veel meer zijn die er veel ernstiger aan toe zijn, die in het geheel niet ervaren dat ze gebonden zijn, die in het geheel niet ervaren dat ze naar de aarde gericht zijn en dat ze echt ik-gericht zijn. Die zich met hun godsdienst, met hun wekelijkse gang naar Gods huis tevredenstellen en zo voortgaan, hun eeuwige ondergang tegemoet.

Dat is het toch van nature. De grootste ellende van een zondaar is dat hij zijn zonde niet kent, zijn ellende niet kent. Maar hoor eens, gemeente, en ik zeg het ook tegen mezelf: of de vrouw hier in onze tekst zich ook lichamelijk en geestelijk ellendig voelt, weten we niet. Je zou bijna denken van niet, dat ze zich ellendig voelt, want ze gaat naar Gods huis. Ook na achttien beproevende jaren gaat ze nog steeds naar Gods huis.

Is deze vrouw wel ellendig? Misschien mag ze haar kruis wel vrolijk dragen. We weten het niet. Maar dit weten we wel: we weten wel dat ze ellendig is. Hoezo? Omdat de Heere Jezus haar zo ziet. Dan zeg je: wat maakt dat nu uit? Dat maakt alles uit. Want dat geeft een verloren zondaar die niet meer weet hoe het moet, vanmorgen moed.

Hoezo? Wel, dat het vanmorgen niet een voorwaarde is dat je je ellendig moet voelen. Want je zegt misschien wel vanmorgen: *Ik voel me helemaal niet ellendig. Ik voel me kiplekker.* Maar God ziet u aan als een ellendige. Hij heeft oog voor u. Kijk, dan wordt zalig worden het werk dat geheel van de andere kant komt. En dan is het weten dat ik ellendig ben en het voelen dat ik ellendig ben geen voorwaarde voor verlossing.

Nee. Ik heb ook jaren onder de prediking gezeten van een dienaar van dat Woord die nog in leven is. En die zei dan altijd: *Het is geen voorwaarde, maar wel de weg waarin.* De Heere Jezus ziet de ellende van deze vrouw. En het is niet omdat ze dat voelt. Het is dus niet zo dat deze ellendige vrouw naar de Heere Jezus gaat.

O jawel, dat is niet per se verkeerd. We zien ook voorbeelden in de Schrift van ellendige zondaren die naar de Heere Jezus toegaan. We denken aan die vrouw uit Lukas 7, die zondares, aan de Kananese vrouw. Dat is niet verkeerd, maar we zien hier dat het niet uitgaat van deze vrouw. Deze vrouw gaat niet naar de Heere Jezus. Zij is niet degene die Jezus zoekt. Zij is niet degene die de aandacht van de Heere zoekt.

Nee, en mocht Gods Geest onze ziel vanmorgen daarbij bepalen, het is andersom. De Heere Jezus wordt door de ellende van deze vrouw tot deze vrouw getrokken. De Heere Jezus komt tot deze vrouw. Het initiatief gaat alleen van God uit. Kijk, in het dagelijks leven kunnen mensen tegen elkaar zeggen: *Joh, je bent er ellendig aan toe, hè?* Een beetje medelijden, dat is goed en dat is fijn. Mocht dat ook meer gevonden worden: oog voor elkaar.

Ook wat betreft het geestelijke leven kun je soms raad ontvangen. *Ik kom er niet meer uit.* Nou, weet je wat, je moet de preken van die en die eens lezen. Of je moet eens door de week naar die gaan om die te beluisteren. Of ja, je moet dit of je moet dat. Och, dat is wel lief. En dat is ook wel goed en ook wel nodig om te doen, hè? Maar gemeente, er staat van deze vrouw: *Zij kon zich ganselijk niet oprichten.*

Heb je dat ook wel eens ervaren, dat je dat zelf niets kunt? Je doet van alles, je zoekt en je leest en je bidt en je vraagt, ook door de week. Je ervaart: je bent kromgebogen en ik kan mezelf niet oprichten. Nu, wat voor het lichamelijke leven van deze vrouw geldt, dat geldt ook voor het geestelijke leven. Zij is kromgebogen. Zij ziet Jezus niet. Ze kan het heil niet zien. Ze kan zichzelf niet redden, zichzelf niet verlossen. Hoe zou dat ooit kunnen?

Kijk, gemeente, dat is nu het inleven van je doodstaat. Dan kun je het zelf niet meer. Dan kom je erachter: ik kan zoeken wat ik wil en ik kan bidden wat ik wil. En de Heere werkt er dwars doorheen. Maar het is je ervaring: ik kan doen wat ik wil. Je kunt het niet uithouden in je bekommering. Dan weet je niet meer hoe het moet. Je weet niet hoe je verlost moet worden. Je loopt helemaal vast.

Je kunt op geen enkele manier jezelf oprichten. Ja, je moet dit, je moet dat. Man, je begrijpt niet dat ik mezelf niet kan oprichten en dat je je niet kunt oprichten in je geestelijke doodstaat, maar ook na ontvangen genade niet. Als je door welke omstandigheden dan ook weer kromgebogen en gebonden bent en een ander zegt: je moet dit, je moet dat. Dat ik mezelf niet overeind kan helpen!

Is het dan een verloren zaak? Ja, vanaf de kant van mensen wel, ja. Maar van God uit niet. Want de Heere Jezus is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat ellendig is en wat gebonden is en wat gebogen is en wat verloren is. En waar Hij Zijn voetstap zet, daar druipt het al van vet. Geliefden, wij hoeven niets te doen. Wij hoeven alleen daar te zijn waar de Heere Jezus is.

En daarom is het zo belangrijk, kinderen, jonge mensen, om daar te zijn waar het Woord verkondigd wordt. Daarom moeten we ook de erediensten niet verzaken. Want de Heere openbaart Zichzelf daar, juist daar waar Zijn Woord opengaat. En Hij doet dat vaak op het alleronverwachtst en op het alleronbedachtst. Dan komt God op Zijn tijd, soms na een heel lange tijd opnieuw. Komt Hij zo, gemeente, vanmorgen ook tot u, tot jou en tot mij?

We lezen in vers 12: *En Jezus, haar ziende.* Is dat geen wonder? Gemeente, ik mag het niet over mezelf hebben, maar er is een moment geweest, ook nog niet zo heel lang geleden, dat de Heere overkwam in woorden met deze strekking. Wat is dat een wonder als je dat mag horen: *En Jezus, haar ziende.* De almachtige, de eeuwige God, als je dat in de gaten krijgt, dat Hij oog voor jou heeft, voor u heeft.

Al die miljarden mensen hier op aarde die met van alles en nog wat bezig zijn, en dat wij hier samen zijn en dat Hij voor die ene ziel oog heeft. Gemeente, dat is voor iemand die geestelijk aan een eind is gekomen, voor iemand die het niet meer weet, die zo samengebogen is, zo'n machtig groot wonder. Onbegrijpelijk. Dan kun je niet meer zomaar onder het Woord zitten.

En Jezus, dan wordt het niet meer: haar ziende, maar dan wordt het: Jezus, mij ziende. Ziet Hij mij? Ziet Hij mij echt? En ik voel me niet eens ellendig. En ik ben zo aardsgericht. En kijkt Hij nu naar mij?

Spreekt Hij mij aan vanmorgen? Ik heb me niet eens voorbereid. Ja, zo goed is God. Het is nodig dat de Heilige Geest ons dat leert verstaan.

En ja, daar waar de Heilige Geest dat doet, zal het bij diegene zo duidelijk zijn. Dan: Jezus, mij ziende. Dan verbreekt je hart. Mij? Hoe is het in de wereld mogelijk? Mij, die verdorven zondaar? Ik zei het al: als een mens in het natuurlijke leven naar een ander omziet, dat is al fijn. Hoe gaat het met je? Ja, goed, of minder goed. Wat fijn is dat.

Maar als dan de Heere naar zo'n geestelijk gebondene omziet, hoeveel te meer vertroost dat dan een ziel wanneer die het in de gaten krijgt, wanneer die gaat ontdekken dat God in gunst op zo een Zijn oog gewend heeft in Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus. Mag dat het werk zijn van de Heilige Geest vanmorgen, dat wij met verootmoediging en verwondering vervuld worden? Hij ziet mijn ellende en Hij is met innerlijke ontferming bewogen over mijn toestand.

Weet je wat dan zo'n machtig wonder is? Dat als er staat: *En Jezus, haar ziende*, Hij niet gaat zwijgen, niet gaat berispen, niet gaat beschuldigen, niet gaat veroordelen. Dat zou toch rechtvaardig zijn? Voor mij wel. Maar Jezus, haar ziende, spreekt vrij, verlost. Want wat zegt de Heere Jezus tegen deze vrouw in onze tekst? *Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid.*

Was die vrouw daarop uit? Was ze zo naar Gods huis gegaan: nu zal ik vandaag eens zoeken om bevrijd te worden van mijn kromme rug? Die vrouw was er in het geheel niet op uit om verlost te worden van haar kromheid. En misschien geldt het u ook wel vanmorgen: ja, zomaar in de gang, in de gewoonte opgaan naar Gods huis, en voordat je het wist, zat je er weer. Een goede gewoonte. Maar geen gevoel van ellende, in je hart en je ziel. Op dit moment niet. Misschien wel eerder gehad, maar nu niet. En nu spreekt de Heere. Een machtig wonder, dat je zomaar ineens verneemt dat Hij je ziet en dan niet zwijgt en veroordeelt, maar gaat spreken. Heb je dat verdiend? Heb ik dat verdiend vanmorgen? *Vrouw, gij zijt verlost van uw krankheid.*

De Heere Jezus kent deze vrouw. Zo zei ik het immers: waarschijnlijk voelt ze zich niet ellendig, maar de Heere ziet haar wel als een ellendige. Daarom kent de Heere Jezus haar. En zo kent God ook een ieder van ons. Ja, dat kunnen we moeilijk begrijpen, maar het is wel zo. Hij ziet mijn zonden. Hij ziet mijn tekorten. Hij kent mijn verlangen. Hij weet van mijn verdriet, van mijn pijn en van mijn gebondenheid.

En zo roept Hij ons. Ben jij het? Bent u het vanmorgen? Jongen, meisje, word jij vanmorgen nu bij je naam genoemd? Misschien ben je wel een man, maar je hoort het toch: *Vrouw, gij zijt verlost.* Kan dat dan zomaar? Ik heb me er niet op voorbereid. Ik mag dat toch zomaar niet aannemen? Dat is toch niet voor mij? Is dat zo? En Jezus, haar ziende, zeide: *Vrouw, gij zijt verlost.*

Als je zo bij je naam genoemd wordt onder de bediening van het Woord, dan kan niemand het meer van je afnemen. En die roeping is onwederstandelijk. Daar waar de Heilige Geest dat in mijn hart legt, daar doet het Woord kracht. En daar zal het nooit uit mijn geheugen gewist worden. Wat zegt de Heere Jezus Christus? *Gij zijt verlost van uw krankheid.*

Wat doet de Heere Jezus Christus? Ja, dan doet Hij ook nog iets. Hij kijkt, Hij ziet haar, Hij spreekt vrij: *Vrouw, gij zijt verlost.* En dan doet Hij ook nog wat: *En Hij legde de handen op haar.* Wat is dat? Zodra de Heere haar de handen oplegt, lezen we: *En zij werd terstond weder recht.*

Kijk goed naar wat hier gebeurt en naar de volgorde waarin dit gebeurt, want alles gaat van God uit. Hij neemt het initiatief. Hij ziet haar. Hij spreekt haar aan. Zij vraagt niets. Hij spreekt haar aan, Hij legt haar de handen op, en dan wordt zij terstond weder recht. Kijk, gemeente, dat is wat wij noemen een

eenzijdig Godswerk. Daar komt niets, dan ook maar niets, van een mens bij. Geen gevoel, geen vraag. Kan een dode voelen? Nee, dat begrijpt u wel. Kan een dode vragen? Nee, dat begrijpt u wel. Geloven we wel in de doodstaat van de mens? Ja, toch? God rechtvaardigt goddelozen en doden horen de stem van de Zoon van God. En die ze horen, die zullen leven. En zo spreekt de Heere ook tot ons vanmorgen: *En Hij legde de handen op haar; en zij werd terstond weder recht.*

Wat is dat? O, daar zien we het beeld in van de schuldovernemende Borg. Hij legt de handen op haar en Hij laat zien Wie Hij is. Hij openbaart Zich als Degene Die de zonden en de gebondenheid en de ziekte en de gevolgen van de zonden op Zich genomen heeft om ze weg te dragen naar Golgotha. Daar op Golgotha zien we de grond voor en de verklaring van dit wonder. Het is de verdienste van Christus.

O, zie Hem dan gaan, gebonden, beladen onder de zonde en de schuld. Van Gethsémané naar Gabbatha, ziet u Hem gaan? Ook gebonden, ook gebogen onder het gewicht van het kruis, ja. Maar ook vanwege de toorn van God over de zonde gaat Hij. Ook voor u. *En Jezus, haar ziende. Vrouw, gij zijt verlost. En Hij legde de handen op haar.*

Ziet u Hem vanmorgen, Die gekomen is om zalig te maken wat verloren is, om te bevrijden wat gebonden is? *En zij werd terstond weder recht.* Geliefde gemeente, verlossing komt niet bij ons vandaan. Verlossing komt bij God vandaan. Verlossing komt door het Woord, toegepast door de Heilige Geest. Maar waar wij samen zijn gekomen rondom het Woord, in alle lek en gebrek, daar wil God zijn met Zijn Geest. Dus hier gebeurt het.

En het gebeurt ook niet. Want Gods Woord gaat nooit ledig terug. Het doet al wat Hem behaagt. Uw hart, jouw hart wordt vanmorgen óf verhard: dat geldt toch niet voor jou? Óf uw hart wordt vanmorgen verbroken, verzacht. De Heere maakt Zijn Woord waar en eer ze roepen, zal Hij antwoorden. Deze vrouw wordt verlost. Terstond weder recht. Helemaal recht.

Jongens en meisjes, die vrouw komt als het ware niet stukje bij beetje overeind. Zo van: nou ja, het gaat maar heel moeilijk, en het komt wel, maar het duurt nog even, hoor. Nee, deze vrouw wordt in een ogenblik weder recht. En wat ziet die vrouw dan? Niet te moeilijk denken, hè? Als je vanmorgen nu zo kromgebogen in de kerk bent gekomen en het de Heere behaagt, als de Heilige Geest het Woord aan je ziel toepast, en ik vraag aan je: ben je nu vanmorgen door de Heere aangesproken? En je mag het door genade leren zeggen: Jezus! Hoe weet je dat dan? Je kunt het weten. Want als deze kromgebogen vrouw overeind komt, wat ziet ze? Nou, wat ziet ze? Ik zie het zo voor me: Jezus. Ze ziet Jezus. Dan heb je misschien al veel van Hem gehoord, vele boekjes over Hem gelezen, vele geschiedenissen gelezen hoe mensen van dood levend zijn gemaakt. Maar als Gods Geest door zo'n woord de kromheid van mijn leven oplost, wat zie je dan? Jezus.

Hem Die haar eerst zag. Hem Die met barmhartigheid bewogen was over haar. Hem van Wie alles uitging. Eenzijdig, onverdiend. Door Hem, door Hem alleen, om het eeuwig welbehagen. En hoe gaat ze dan reageren? En zij verheerlijkte Jezus? Kijk wat er staat. Nee: *En verheerlijkte God.* Ja, dat is belangrijk. Deze vrouw heeft meer gezien dan de Zoon des mensen alleen. Zij heeft gezien dat Jezus van Nazareth de Gezondene is van de Vader.

Want alzo lief heeft God deze gebonden wereld gehad dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft niet zou verderven, maar het eeuwige leven hebben. Wat ga je dan doen, als je kromgebogen overeind komt en je Hem ziet, Die naar jou omzag, terwijl je het niet verdiend had? Wat ga je dan doen? Als je nu iets van genade kent, dan kun je het antwoord geven. Dan ga je zingen: *Door U, door U alleen.* Het is door Uw werk. Dan ga je zingen en dan ga je God verheerlijken.

Maar hoorders, ben je nog gebonden? Word je door de dood achtervolgd? Vrees je nog onbekeerd eeuwig om te komen? Weet je geen raad? Kun je niet geloven? Kun je het Evangelie niet ontvangen? Ik kan niet geloven. Het is goed om te belijden dat wij niets kunnen. Maar het is niet goed om Gods eigen Woord niet te geloven.

Als u het vanmorgen dan moet zeggen: ik kan het niet, ik kan het echt niet, dan mag ik het zeggen vanmorgen: de Heere Jezus roept u bij uw naam. En Hij kan het wel. Luister toch naar Zijn roepen: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Ik zal u rust geven.* Hoe menigmaal heb Ik u bijeen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens vergadert.

Och, mocht Zijn stem vanmorgen weerklank vinden in uw hart, zodat u door Gods Geest vrijmoedig Zijn Woord zou mogen ontvangen en het zeggen: trek mij, en ik zal U navolgen.

Amen.